

[Jens Foged.]

til at forme ordningen på en sådan måde, at det bliver lettere fremover.

Jeg er tilfreds med, at finansministeren har givet udtryk for, at problemet med de indeholdelsespligtige af A-skat skal tages op. Som det er sagt af de tidligere ordførere, er der ingen af os, der mener, at disse penge er penge, som de indeholdelsespligtige har ret til. Det er kun nogle, de har til opbevaring i et kort stykke tid, og at de i dette korte stykke tid får renter ind af dem, er kun rimeligt. De har en stor administrationsbyrde, og den har de ikke fået nogen som helst betaling for. Det er rimeligt, at de får den eventuelle renteindtægt, men så må de også være forpligtet til at aflevere hver øre til den rigtige dato.

Med hensyn til spørgsmålet om folke- og invalidepensionisterne er det rigtigt, som det er sagt af de to tidligere ordførere, at der har været nogle urimelige resultater. De beregninger, vi har fået, og som hr. Grünbaum også gjorde opmærksom på, kunne vise sådanne urimeligheder, at af 1.000 tjente kroner blev der kun 171 kr. tilbage. Det var som følge af, at der skulle ske nedslag i tillæggene. Det var som følge af, at der også skulle betales skat. Disse ting kom til at kolliderer med hinanden. Udvalget er, som allerede sagt, blevet enig om at henvende sig til finansministeren og socialministeren at overveje disse problemer.

Når de enkleste forslag til en forbedring alligevel koster ca. 100 mill. kr., og når de allerbedste forslag, som blev anvist, koster 350 mill. kr., vil jeg gerne sige, at jeg faktisk hellere så, at der skete en sådan bearbejdelse af problemerne, at der ikke derved kom så store tal ind. Jeg tror, det lader sig gøre at bearbejde problemerne, uden at det bliver så mægtig en udgift, der skal præsteres, og jeg kan ikke lade være med at sige, at selv om vi nu har snakket om det, og selv om det er alvorligt ment, at finansministeren og socialministeren virkelig gør noget ved problemstillingen, er det ikke hermed sagt, at man skal finde frem til noget, der er

dyrere. Jeg erindrer i den forbindelse om, at når vi nu formede det, som vi gjorde i betænkningen, gav udvalgets formand udtryk for i udvalget, at det kun var en besked til ministrene om at overveje, og at de enkelte partier ikke dermed på nogen måde havde stillet krav med hensyn til resultatet. Der skal overvejes, og der skal naturligvis konkluderes, men der er ikke nogen forpligtelse for hverken socialministeren eller finansministeren til at komme til udgifter på hverken 100 mill. kr. eller 350 mill. kr.

Når jeg nævner det, er det, fordi jeg er nogenlunde sikker på, at den socialdemokratiske ordfører, når vi kommer til næste sag på dagsordenen, hvor landbrugets stuehuse skal drøftes, vil indflette den sætning — det har den ærede ordfører sagt tidligere — at ministeren har forpligtet sig til at komme med et forslag. Sådan kan jeg nu ikke udlægge det, og jeg siger det egentlig kun for at forebygge denne situation til næste år. Jeg er tilfreds med, at der kommer et ønske om, at det bliver kulegravet, men med den stramhed, der er i økonomien, beder vi om, at man vil tage det op på en sådan måde, at ændringerne både af de sociale måder at gøre det og den skattemæssige måde at gøre det på kunne resultere i en udjævning, der ikke var så kostbar.

Med hensyn til spørgsmålet om soldatens skat, når han vender hjem, er vi tilfredse med, at finansministeren vil forsøge en ændring, eventuelt ved at gå over til A-skat. Det anser vi for at være en brugelig måde.

Vi vil også hilse med tilfredshed, at befordringsudgifter nu kommer ind i en bedre og en forenklet form. Vi kan ikke anbefale det forslag, som socialdemokratiet har stillet om, at enhver form for kørselsudgifter nu holdes udenfor. Kørsel fra hjem til arbejdsplads er sådan set ikke noget, der betales direkte. Det er en udgift, som nogle har og andre ikke har. Det er da også mit indtryk, at socialdemokratiet tidligere ikke har været tilhænger af det, de her foreslår. Socialdemokratiet har tidligere været tilhænger af, at man lavede et lønmodtagerfradrag, der